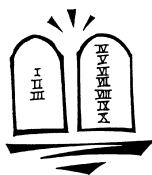

ARTONDE SÖNDAGEN EFTER TRINITATIS

DOMINICA DUODEVIGINTI

Ep 1 Kor 1:4-9, Ev Matt 22:34-46, predikotext (III) Mark 10:17-27- Predikan av Åke Malander (ELBK)

Var man må nu väl glädja sig, Här är stor fröjd å färde, Ty Gud är oss nu nådelig, som voro döden värde. Vi sjunga om ett verk så stort, Som Herren mild mot oss har gjort: Han bar oss dyrt förvärvat.

I evangelietexten, som lästes från altaret, avhandlades två viktiga frågor: om det största och främsta budet och om Messias, om hans person, vem han är. I predikotexten berörs också samma tema. Det är Markus 10: 17-27 Det här är ett textställe som många gånger missförstås och misstydts, ja ibland rentav förvrängs. Och vi får väl inse att det är ett tema som inte direkt appellerar till våra önsknings: rikedomens faror och människans oförmåga – föga tilltalande för den naturliga människan, som hellre tänker sig rikedomens välsignelser och den egna stora förmågan.

Men låt oss nu noggrant läsa och begrunda vad här. Står.

*När Jesus fortsatte sin vandring skyndade en man fram, föll på knä för honom och frågade: Gode Mästare, vad ska jag göra för att ärva evigt liv? Jämför vi alla tre evangelierna, så finner vi, att det var en ung man, att han hade en hög ställning och att han var rik. All erfarenhet genom historien säger att den kombinationen lätt leder till högmod, eller om man heller vill kalla det brist på självinsikt. Men något högmod var det uppenbarligen inte fråga om hos den här mannen. Han skyndar fram och faller på knä för Jesus, för Jesus, denne profet och predikant från Nasaret som var så omstridd och av de skriftlärda motsagd och mestadels förkastad. "Gode Mästare", säger han och ingenting i Jesu svar till honom tyder på att det skulle vara ett hyckleri. Han frågar med allvar efter det viktigaste av allt, efter den angelägnaste omsorgen. Men, märk väl: **vad måste jag göra?** Han tänker sig, och tycks bara kunna tänka sig lagen och dess väg till det eviga livet. Borde han egentligen inte ha vetat bättre? Som jude hade han ju Mose och profeterna och hade hört dessa föreläsa varje sabbat. Men begrunda vad som sägs i 2 Kor 3: En slöja hänger för deras ögon.*

Jesus sade till honom: Varför kallar du mig god? Ingen är god utom en, och det är Gud. Buden känner du: Du ska inte dräpa, Du ska inte begå äktenskapsbrott, Du ska inte stjäla, Du ska inte vittna falskt, Du ska inte beröva någon det som är hans, Hedra din far och din mor! Jesus svarar alltså: "Varför kallar du mig god? Ingen är god utom en, och det är Gud." Ibland har man velat förvränga dessa ord för att på så vis att det öppnar för att ifrågasätta Kristi gudom; svaret skulle då tyda på att Kristus vore bara människa. Tvärtom, Jesus vill få honom att betänka innebörden av sina ord. Den som kallar Jesus av Nasaret "Gode Mästare", måste i konsekvens därmed även bekänna hans gudomliga natur. Nåväl, som svar på ynglingens fråga visar han honom till budorden, till tio Guds bud: "Budorden känner du ...", vill du gå in i Livet så håll buden! Detta är lagens väg, den kräver, och den kräver, och den kräver ännu mer, ja den kräver en absolut fullkomlighet.

Mannen sade: Mästare, allt detta har jag hållit ifrån min ungdom. Jesu svar var tydligen en besvikelse för honom. Han förväntar sig uppenbarligen något extra, något ytterligare utöver de bud och regler han redan praktiserar i sitt dagliga liv, jfr i Matt 19: ”*Vad är det mer som fattas?*” Att hålla de tio buden är väl en självklarhet; det behövde han inte fråga om. Han levde säkerligen ett ärbart liv, och Kristus förnekar inte heller detta. Men här kommer något mycket viktigt, något du ska ta på djupaste allvar, in i bilden: trots att han var övertygad om att ha hållit buden, så hade han ingen riktig samvetsro, ingen frid i själen, ingen visshet. Och detta är betecknande för lagträldomen – lagen kan inte, kan *aldrig* skänka frid åt en bekymrad syndare. (Den kan däremot i värsta fall skapa en präktig farisé.) Det kommer ständigt att dyka upp en fråga, och den lär återkomma i din sista stund, då du ska lämna denna världen: Kan du verkligen vara säker på att du har gjort tillräckligt? Kom ihåg att den som håller hela lagen i övrigt men felar i ett enda, han är skyldig till alltsammans. Så träder en demonisk gestalt fram och viskar i ditt öra: Tänk om det ändå fattas någonting, då måste du gå evigt förlorad. Nej, den vägen är stängd, som Herrens apostel säger, genom laggärningar blir ingen människa salig.

Jesus såg på honom och fick kärlek till honom och sade: Ett fattas dig. Gå och sälj allt vad du äger och ge åt de fattiga, så ska du få en skatt i himmelen. Och kom sedan och följ mig. Jesus fick kärlek till honom. Jesus älskar alla människor, alla syndare, den ärbäraste såväl som den uslaste. ”Gud vill att alla människor ska bli frälsta ...”. Men här fanns det ett hinder. ”*Ett fattas dig*” säger Jesus och anknyter till hans fråga om vad som ännu fattas. Jo, du unge man, när det nu är fråga om lagens väg, så är det **ett**, det enda, den stora huvudsaken som fattas dig. Du har i vekligheten inte alls hållit Lagen, Guds heliga lag. Du överträder den oupphörligt. Du har inte ens uppfyllt det första och grundläggande budet. Lagen kräver all din kärlek till den ende sanne Guden, inga andra gudar ska du ha. Du har mammon i ditt hjärta! Det behövs en radikalt annorlunda väg för att komma till evigt liv. Men se och hör: den vägen behöver du inte vara osäker om och den behöver du inte fara vida omkring och leta efter. Mitt framför dig står **han som är Vägen, Sanningen och Livet**. Hör honom, lyssna till honom, ta emot honom! Gå och sälj dina förgängliga jordiska skatter och kom sedan och följ honom, så ska han skänka dig en oförgänglig skatt i himmelen.

När vi nu har kommit så här långt i texten så måste det betonas och understrykas, att Jesu uppmaning till honom inte är ett bud eller ens ett s.k. evangeliskt råd för alla kristna i alla tider, utan det är Guds bud till just den här mannen i just den här situationen. Jesus känner hans hjärta och vad det sitter fast i. Detta är ett exempel på vad som kan menas med att hugga av hand eller fot eller riva ut ögat. Men, märk väl, att bli kvitt ägodelarna var inte i sig det viktiga, utan det var att få loss hjärtat från dem.

Vid de orden blev mannen illa till mods och gick bedrövad bort, ty han hade många ägodelar. Tänk så rätt Herren hade bedömt honom! Men varför gick det som det gick? Hur avslutades mötet? Jesus gick inte ifrån honom. Jesus visade inte bort honom. Jesus fick kärlek till honom och ville föra honom till Livet, det sannskyldiga livet. Han själv avvisade Jesu kallelse och gick bort. Han som frågade efter det eviga livet gick bort ifrån Livets Herre.

V. 23-27 ger oss lärdomarna av det hela. Vid Jesu ord om att det är svårt för den som är rik att komma in i Guds rike, blir lärjungarna förskräckta. De inser att Jesus härmed inte bara fränkänner den här unge mannen himmelriket, utan att hans ord faktiskt gäller alla människor, ja människan som sådan. Fastän lärjungarna inte var några rika människor utan enkla, fattiga fiskare, så blev de likväl träffade av dessa lagens ord. Det är ju lagens dom som Jesus här förkunnar.

Ordet om kamelen genom nålsögat har man på olika sätt misstolkat och försökt omtyda. Det kan heta att med ”kamel” skulle menas ett kamelhår eller att det i Jerusalem skulle ha funnits en liten, låg och trång port som kallades ”nålsöga”. Allt sådant är fria spekulationer, som dessutom å det grövsta missar poängen med liknelsen. Poängen är ju just att det för människor är omöjligt. Den eviga, existentiella frågan: hur ska man bära sig åt för att få evigt liv och salighet? får här sitt sanningsenliga svar: För människor är det omöjligt. Det står inte i människans förmåga.

Lärjungarnas förskräckelse verkar alltså befogad; vem kan då bli frälst? Men hav tröst, alla vi syndare, ty för Gud är allting möjligt – till och med att omvände det kalla och hårda människohjärtat. Om vi för ett ögonblick återvänder till evangelietexten, Matt. 22, där fariseerna talade om det främsta budet, så förde Jesus över samtalet från denna viktiga fråga till den ännu viktigare: Vem är Messias? Vad har han uträttat? Vad betyder hans verk för oss människor? Att känna och förstå svaret på detta är helt avgörande för att finna svaret på mannens inledande fråga: ”*Vad ska jag göra för att ärva evigt liv?*” Se, det var inte rikedom i sig som stängde himmelen för honom. Rikedom eller fattigdom gör varken till eller från för saligheten. Tänk på Sackeus i Jeriko, han var också rik, kanske ännu rikare, men till hans hus kom frälsningen. Skillnaden var att den här unge mannen gick bort **från** Jesus medan Sackeus flydde **till** honom och fylld av glädje tog emot honom – och fick sitt giriga hjärta omskapat.

För människor är det således omöjligt, men för Gud är allt möjligt. Det som var omöjligt för lagen, svag som den var genom vår syndiga natur, det gjorde Gud genom att sända sin egen Son som syndoffer, han som till det yttre liknade en syndig människa, och i hans kropp fördömde Gud synden. Så skulle lagens krav uppfyllas i oss som inte lever efter köttet utan efter Anden. Ja, glöm aldrig, du bekymrade syndare, att så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska förgås utan ha evigt liv. Detta är visst och sant.

Då kan vi till sist konstatera att mannens fråga var felställd. Frågan är inte: Vad ska jag göra för att ärva evigt liv? Utan i stället: Vad har Jesus gjort för att jag – och alla människor – ska ärva evigt liv?

Det är min tro att synden blev förlåten I Jesu död, fast ej av mig begråten, För mig ju offrade på korsets stam Så blod som tårar Guds menlösa Lamm. (Luthersk Psalmbok 806)